

— На васъ ли?

— Не. Ходи съ надница, нали това му е старъ занаятъ . . Булката жене на Алтжпармака.

— Колко ѝ плащатъ?

— Малко свато, малко... То, каквато жетварка е тя, ама . . .

— Ами такованкана . . . да дойде на насъ . . . Свой сме, дето се казва, пъкъ за плащането — азъ ѝ знамъ работата . . .

— Да дойде свато, защо да не дойде . . .

„Върви!“ — Смигна си Жанката. — „Ако и съ Вълка тръгне така . . .“

Слънчевитѣ отблѣсъци върху покривитѣ на срещнитѣ къщи се стопиха. Вълко скоро щѣше да си дойде. И Жанката започна да се тревожи, пухтѣше и се разглеждаше безцѣлно на всички страни. „Ами ако откаже?“ — Гнетѣше го този въпросъ. „Та да не е лудъ — де го такъвъ келепиръ!“ — Отговаряше си той успокоително, за да се запита отново.

— Такованкана, свате . . . — Обади се той. — Ако ще се забави, да взема да си ида, а?

— Кой, Грозданъ ли?

— Не, сватаначето Вълко.

— Ами! Той ей сегичка ще си дойде. . .

— Е, хубаво тогава, — рече тихо Жанката и запуши трета цигара.

Вълко наистина се завърна скоро.

— Добре дошълъ, свато! — поздрави той спокойно, леко усмихнатъ и се ржкува мързеливо.

Жанката скочи като на пружина и като не знаеше какъ да му угоди, дръпна го къмъ себе си:

— Сѣдни, сѣдни, сватче!

— Азъ ще си донеса столъ, — отстрани го полекичка Вълко и влѣзе въ избата.

Жанката сѣдна и се замисли. Посрещна го